
Colecția Povestiri Științifico-Fantastice
cpsf.info
44
Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
D. SZILÁGYI — M. CÎRLOANȚĂ
duelul mut
EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

D. SZILAGYI — M. CÎRLOANȚĂ

DUELUL MUT

TREI BĂTĂI ÎN UȘĂ

Sub soarele prietenos al după-amiezei de mai, centrul Bucureștilor, plin de animație, pare un imens mozaic de culori. O mulțime voioasă, zgomotoasă, exuberantă, caracteristică orașelor sudului, inundă străzile, bulevardele.

Trecătorii sînt asaltați de florărese:

— Ia violete... ia violete... violetele...

Un vînzător de ziare se agită:

— 'formația Bucureștiului...

Luna mai, luna florilor și a iubirii, își revarsă cu dărnicie farmecele. Zilele însorite au alungat amintirea iernii cu vifornițe și cu munți de zăpadă. Bucureștii renasc. Parcurile, bulevardele își recapătă farmecul pe care li-l răpise toamna trecută. Oamenii sînt veseli, în ochii lor parcă sclipește așteptarea. Unii așteaptă fiorul primei dragoste, alții caută uitarea. Mulți pornesc să înfăptuiască visuri mărețe. Chemarea marilor șantiere pare că și-a întărit ecoul. Primăvara Bucureștilor e tulburătoare.

Străinul care a cunoscut Bucureștii iarna, cînd marele oraș se zgribulește sub suflarea înghețată a Crivățului, rămîne uimit cînd îl regăsește primăvara. La București, spre deosebire de alte orașe, în care trecerea de la iarnă la vară se petrece lent, treptat, timp de săptămîni și luni, ieșirea din iarnă se face peste noapte. Bucureștii erup primăvara ca florile zarzărului. Bucureștenii își leapădă paltoanele, șubele, fularele, care le ascundeau fața, căciulile, care le umbreau ochii. Femeile par a fi apărut atuncea, brusc, după o lungă absență, o dată cu cerul senin și cu pomii înfloriți. An de an, în prima zi de primăvară descoperi cît de mulți copii sînt în orașul iubit și cît de vesel și sonor e rîsul lor. În zilele de mai ai impresia că pînă și străzile se lărgesc, se destind după amorțeala în care au stat aproape o jumătate de an.

În această după-amiază, pe bulevardul Magheru, în fața cinematografului „Patria", trecea un bărbat în vîrstă, corect îmbrăcat, cu privirea inexpresivă. Pășea fără grabă, contemplînd rece mulțimea. Nu lua parte la animația generală. Nu părea impresionat nici de revărsarea soarelui de primăvară, nici de tumultul trecătorilor. Traversă bulevardul și intră în bufetul „Expres". Zăbovi înăuntru doar cîteva clipe. Poate era nemulțumit de sortimentul bucatelor. Își continuă plimbarea pe bulevard în sus. Se opri la stația de autobus, dar autobusul

întîrzia. Îşi consultă ceasul. Renunţă la autobus. Merse cîtva timp, apoi coti pe o străduţă, pe alta şi intră într-un bloc. Se îndreptă liniştit spre lift. În hol era doar portarul. Acesta îşi ridică ochii, somnoros, apoi îşi lăsă din nou capul pe braţe, continuîndu-şi... serviciul.

Vizitatorul intră in cuşca ascensorului şi apăsă pe buton. La etajul 3 coborî şi, închizînd cu grijă uşa, aşteptă pînă ce liftul porni să coboare. Apoi urcă pe scări spre catul următor. Acolo se opri cîteva clipe, cercetînd uşa apartamentului 32. Încercă uşurel clanţa: uşa era încuiată. Atunci îşi scoase mănuşa şi cu degetu-i costeliv bătu de trei ori. Bătu discret, dar îi păru că uşa răsună ca o tobă. Privi împrejur: nimeni. Dinăuntru — nici un răspuns. Trecură cîteva clipe lungi, poate un minut. Cînd se pregătea să bată din nou, dinăuntru răzbătu un scîrţîit uşor. Vizeta de la uşă clipi ca un ochi, apoi uşa se deschise. În prag apăru un bărbat brunet, înalt, bine legat, îmbrăcat în haină de casă de culoare vişinie, cu brandenburguri argintii.

— Pe cine căutaţi ?

— Bună ziua. Iertaţi-mă că vă deranjez. Aici e apartamentul 32?

— Întocmai. Cu cine am onoarea?

— Sînt de la Editura tehnică. Am o chestiune, o nimica toată. Vă deranjez doar un minut. Dacă-mi permiteţi am să intru. Numai un minut...

Uşa se deschise mai larg. Cei doi intrară. Uşa se închise la loc, masivă, întunecată. Pe culoar, pe scară, se făcu iar linişte. Afară, pe străzi şi în parcuri, pămîntul, iarba, florile se încălzeau sub razele soarelui. Înăuntru, între ziduri, în umbra coridoarelor şi a holurilor se mai păstrase ceva din răcoarea iernii.

Dacă cineva străin s-ar fi putut strecura atunci nevăzut în apartament, ar fi asistat la următoarea convorbire:

— Vă ascult.

— Vă rog foarte mult să mă ascultaţi.

Vizitatorul desfăcu cu grijă servieta, scoţînd cîteva cărţi şi un catalog de titluri, scuzîndu-se din nou:

— V-am deranjat la o oră nepotrivită, dar...

— Nu face nimic, să terminăm mai repede!

— Da, dar poate soţia dumneavoastră...

— N-am soţie!

— O, singur-singurel în aceste zile de mai...

În glasul vizitatorului se desluşea o notă de ironie. Stăpînul casei ridică iritat capul. Insistenţa necunoscutului începea să-l agaseze. Luă în mînă catalogul, rostind sec:

— Sînt singur cuc. Iar cu primăvara ocupă-te dumneata... că eşti de la o editură ştiinţifică!

Vizitatorul nu se supără. Dimpotrivă. Privi iscoditor camera. Apoi, pesemne mulţumit de cele constatate, se întoarse din nou spre gazdă şi pe un ton serios întrebă:

— Nu sînteţi de părere că... iubirea nu moare niciodată?

Deşi pornit împotriva iubirii, cel căruia îi fuseseră adresate cuvin-

tele fu neaşteptat de impresionat. Păli. Abia peste o clipă putu să răspundă, cu oarecare nesiguranţă in glas:

— ...Totul e trecător.

Dar, lucru nefiresc: cei doi discutau despre dragoste, cu priviri crunte. Au devenit deodată gravi. Pronunţau cuvintele rece, maşinal, sacadat; suna ca un schimb de parolă. De ce oare?

Cine ştie? La convorbire n-a asistat nimeni. Ea a decurs in spatele unei uşi masive, in biroul elegant, dar sobru, cu ferestrele închise.

Abia după o oră, vizitatorul necunoscut a ieşit din nou in stradă. S-a oprit puţin, s-a intors spre a feri de vint flacăra chibritului cu care-şi aprindea ţigara, traversă spre celălalt trotuar şi dispăru după colţ.

Pe străzi, pe bulevarde, mulţimea îşi continua tălăzuirea, bucurindu-se de ziua primăvăratică. In atelierele şi in halele uzinelor, in birouri, pe schele, oamenii munceau, schimbau glume Viaţa îşi urma cursul, tumultuoasă, atotputernică. Nimeni nu ştia că undeva, pe o străduţă liniştită din centru, la o uşă de la etajul patru al unui bloc au răsunat trei misterioase bătăi in uşă.

Nimeni nu bănuia că incepuse un duel mut.

VICLEANUL MEFISTO ÎŞI PIERDE URMA

— Tovarăşe maior, eu am propus de mult să-l arestăm. Acest ticălos cîntăreţ de cor bisericesc nu mi-a plăcut din prima clipă. Acum... acum s-a dus totul pe copcă... Eu am...

— Tovarăşe locotenent! Incetaţi cu lamentările!

— Am înţeles!

Locotenentul Adrian, in poziţie de drepţi, privea ţintă in ochii şefului său. Nu-l văzuse incă niciodată minios.

— Tovarăşe maior...

— Locotenent Adrian, raportaţi cum s-au desfăşurat lucrurile. Pe scurt. Ascult.

— Tovarăşe maior, după cum aţi ordonat, l-am urmărit pas cu pas. Locotenentul Toth a rămas să supravegheze casa. M-am ţinut după individ. El a apucat-o pe strada Romulus.

— Pe stradă era circulaţie animată?

— Nu, nu era nimeni.

— Da Continuaţi.

— Chiar la colţ, unde strada Romulus dă în strada Ghenadie Petrescu, e o staţie de tramvai. Pe acolo trece 7.

— Ştiu. Continuaţi.

— Pe linia asta, vagoanele trec destul de rar, aşa că eram liniştit. Dar nu ştiu cum s-a nimerit că tocmai atunci veni vagonul, ca la comandă. N-am mai avut timp să-l prind. Am chemat repede maşina care venea in urmă şi am pornit in urmărirea tramvaiului. Am ajuns vagonul la staţia următoare — la strada Parfumului. Am

oprit in spate, ca să las lumea să urce şi să coboare. M-am uitat atent: omul meu era inăuntru. După ce tramvaiul a pornit, l-am depăşit, am lăsat maşina şi m-am postat in staţie. Am pindit atent dacă individul nu coboară. M-am urcat pe scară şi, ţinind uşa, am aşteptat să se inchidă uşa din faţă. Acum celălalt nu mai putea cobori. Deci trebuia să fie inăuntru. Dar ia-l de unde nu-i. Se evaporase. Nenorocitul ăsta de tramvai 7 face acolo atîtea cotituri prin labirintul de străduţe, incit prada mi-a scăpat.

— Destul. Şi Toth ce spune?

— Că individul nu s-a mai întors acasă. I-am percheziţionat locuinţa, dar n-am găsit nimic deosebit. Afară doar de această carte.

Adrian intinse maiorului un volum cu scoarţele ferfeniţă. Era un roman de duzină, tradus din englezeşte de Jul. Giurgea. Ceea ce-i atrăsese atenţia lui Adrian era un dialog subliniat cu creion albastru. Eroul şi eroina filozofau:

„— Iubirea nu moare niciodată!

— Totul e trecător!"

Maiorul cercetă cartea şi o depuse pe birou.

— Altceva?

— Nimic.

— Bine, sinteţi liber. Trimiteţi-l la mine pe căpitanul Moraru.

Locotenentul Adrian salută şi plecă. Conştiinţa greşelii săvîrşite, dar mai ales faptul că-şi pierduse cumpătul, il apăsa. Posomorit, il anunţă pe Moraru că e chemat de maior, apoi se incuie in birou spre a descurca iţele in care se incurcase. Da, situaţia era cit se poate de proastă. Vinatul viclean ii scăpase din mînă.

Nici acum nu se putea dumiri asupra substratului acestui caz Cîntăreţul de cor bisericesc fusese semnalat Securităţii de către un pensionar. Maiorul ii ordonase să-l urmărească şi să afle toate amănuntele privind comportarea acestuia. Misiunea i se părea a fi uşoară ba chiar fără noimă. Adrian visa „cazuri teribile", probleme rare, in care să-şi afirme perspicacitatea. Voia să rezolve cazuri celebre pentru a deveni el insuşi celebru. Şi asta cit mai repede. Cind colo era pus să se ţină după un bătrîn ramolit, un cîntăreţ de cor bisericesc, cu un trecut, ce-i drept, nu prea bisericos.

— Maiorul imi subapreciază forţele, asta e, işi zisese Adrian, nemulţumit.

Acum stătea şi medita din nou la cele ce i se intîmplaseră. Privea a nu ştiu cita oară fişa pe care trecuse cu meticulozitate datele individului urmărit: „Petre Cunea — 65 de ani; crime de război, participare la masacre in timpul rebeliunii legionare".

Citea şi recitea aceste cuvinte şi nu putea inţelege de ce voia maiorul să tergiverseze cazul. Vinovăţia era doar dovedită, criminalul trebuia arestat. Dosarul lui Cunea era de mult întocmit. Mai lipsea doar acuzatul. Şi acum cind acuzatul apăruse...

Supărat şi necăjit, Adrian privea ţintă în tavan.

In acest timp, căpitanul Moraru se prezentase în faţa maiorului.

— Ordonaţi, tovarăşe maior.

Maiorul, stînd în spatele biroului, citea pagina a patra a

„Scinteii". După ce mai stărui asupra unui articol cîteva clipe, lăsă din mînă ziarul și își ridică privirea spre noul sosit.

— Ia loc. Trebuie să stăm puțin de vorbă.

Moraru se așeză în fotoliu.

— Ia acest dosar și studiază-l.

Moraru luă dosarul și se adînci în lectura lui. Maiorul îl lăsă să citească și se depărtă, privind pe fereastră. Intr-un tîrziu, Moraru închise dosarul și-și ridică ochii.

— Gata ?

— Gata, tovarăşe maior.

— De acest caz s-a ocupat locotenentul Adrian. Mă-nțelegi ?

— Da, tovarăşe maior. Dar permiteți-mi, ați spus „s-a ocupat" ?

— Da, „s-a ocupat" și n-a lucrat bine. Din acest moment cazul îl vei prelua dumneata.

— Am înțeles.

— Pentru asta te-am chemat. Acum cunoști dosarul.

— Da, mi-am dat seama despre ce e vorba.

— Ce părere ai ?

— O părere completă nu-mi pot forma, fiindcă am parcurs doar fugitiv documentele. Totuși, dacă-mi permiteți, aș avea cîte ceva de spus.

— Spune.

— Am convingerea că acest Cunea are pe conștiință nu numai crimele din trecut.

— Ce te face să crezi asta ?

— Indicii precise, e adevărat, nu avem. Doar ipoteze. Reapariția lui, după atîția ani de zile, în orice caz nu este întîmplătoare. Un asemenea om nu iese la suprafață fără motive deosebite. Și pe urmă mai e sublinierea din cartea confiscată la percheziție. Cunea n-a citit prea multe cărți în viața lui. Dacă a citit ceva, apoi trebuie să fi fost „Mein Kampf", deși mă îndoiesc s-o fi citit și pe aceea pînă la sfîrșit. E un produs tipic al legionarismului, o brută primitivă, plin de dispreț față de cultură. Nu pot să cred nici în ruptul capului că sublinierea se datorește vreunei tîrzii pasiuni pentru limbajul îndrăgostiților. Trebuie să fie altceva.

— Dar de unde știi că a făcut el sublinierea ? Cartea e uzată, a trecut prin multe mîini.

— Se poate să n-o fi făcut el, dar în orice caz e recentă. Stratul de grafit colorat e proaspăt, n-a apucat să se întindă și să se șteargă, cum se întîmplă cînd cartea e des răsfoită. Asta nu-i deloc greu de constatat, se vede și cu ochiul liber.

— Concluzia ?

— Concluzia mea este că dialogul subliniat reprezintă o parolă. Am două ipoteze. Prima : Cunea și-a însemnat parola, de teamă să n-o uite. In sprijinul acestei ipoteze e faptul că individul stă într-adevăr destul de prost cu memoria. In general nu prea strălucește prin intelect. Dar pe de altă parte, metoda e prea stîngace, bătătoare la ochi și riscantă. Dacă Cunea e prost, în schimb stăpînii săi probabil că nu

sint. De aceea aş renunţa la această ipoteză. A doua ipoteză e aceea că parola, consemnată in carte, nu i-a fost transmisă direct de către şefii lui, ci printr-un intermediar oarecare. De pildă, i se putea transmite dispoziţia să meargă la anticarul cutare sau la vreun talcioc sau la cetăţeanul X şi să ceară cartea cu titlul respectiv, în care va găsi parola.

— Raţionamentul dumitale e interesant. Dar ce părere ai despre ceea ce a păţit Adrian?

— Adrian este o fire expansivă, fără experienţă şi... ingimfat.

— Nu, nu despre asta te-am intrebat. Ce părere ai despre felul cum i-a scăpat Cunea. Ai acolo in dosar raportul lui?

— Da, l-am citit. Aici se pot ivi, de asemenea, două ipoteze. Prima e că individul a sărit din tramvai in mers. Terenul pe care s-a desfăşurat acţiunea e propice pentru aşa ceva. Tocmai aceasta l-a inşelat pe Adrian. După părerea mea, Cunea n-a sărit din tramvai. La 65 de ani aşa ceva e greu de realizat. Intr-un cuvînt, convingerea mea e că acest Cunea a rămas in tramvai şi — într-un fel oarecare — l-a păcălit pe Adrian.

Maiorul surise:

— Şi in privinţa asta ipoteza dumitale concordă cu a mea.

După ce stătu citeva clipe concentrindu-şi gindurile, maiorul urmă:

— Da. Şi acum, după ce ai făcut cunoştinţă cu subiectul, să trecem la fapte. Ai sezisat lucrurile. Aceasta imi intăreşte părerea că am făcut bine că te-am ales pe dumneata pentru această misiune. După cum ai presupus, Cunea adaugă la crimele sale vechi altele noi. Pe vremea rebeliunii se numea Marin Chirilă, azi se cheamă Petre Cunea şi lucrează sub indicativul Senior. Este agent al cunoscutei oficine cu care am mai avut de furcă pînă acum. Se vede că dolarii il atrag tot atit de mult ca şi mărcile hitleriste pe vremuri. Sosirea lui la Bucureşti ne-a fost semnalată de un pensionar in casa căruia se stabilise şi care l-a recunoscut. Dar noi il urmărim de mai multă vreme, cam de o lună. Asupra acestei chestiuni deţinem unele informaţii care ne-au prevenit. N-am să insist asupra sursei din motive pe care nu-i greu să ţi le inchipui. Dar nu asta contează. Important e că avem deja un capăt de fir. Aşadar in ziua in care Senior ne-a scăpat din mină, el se ducea la intilnire. Cu cine? Bineinţeles nu cu o fetişcană, ci cu... Mefisto. Da! Cu Mefisto... Ce-i drept, indivizii ăştia au citeodată umor. Numai că nouă nu ne arde acum de haz. O dată cu pierderea urmei Seniorului, ne-a scăpat printre degete şi acest blestemat Mefisto. Nu ştim cine e el, dacă e romin ori străin, de cind e în ţară, dacă e singur sau dispune de o reţea. Deocamdată totul e învăluit in mister. Cunea trebuia să ne ducă la dezlegarea misterului. Dar...

Maiorul tăcu un moment, apoi continuă.

— Pe Mefisto nu-l cunoaştem. Deci stăm destul de prost. Vicleanul Mefisto şi-a pierdut urma. Se cere să lucrăm cu multă dibăcie. Tocmai de aceea ne-am oprit la dumneata. Vei lucra avind in subordine pe locotenentul Toth. Eşti mulţumit? Bine. De altfel am exagerat zugrăvind situaţia prea in negru. De fapt nu bijbiim chiar fără

nici un punct de orientare. Am spus mai înainte că avem un capăt de fir. Anume, avem in posesia noastră informaţia că misiunea lui Mefisto se referă la aviaţie. Intr-adevăr, informaţia e vagă, dar n-avem ce face, trebuie să ne mulţumim şi cu atit. Şi încă ceva: se pare că Mefisto a pătruns intr-un post cit se poate de important. Ei il consideră ca un „atu" al lor.

Maiorul tăcu un moment, examinind expresia feţei lui Moraru. Apoi continuă:

— Practic, vom proceda in felul următor.

Şi începu să-i expună detaliile misiunii.

Cind Moraru ieşea din cabinetul maiorului, trecuse de miezul nopţii.

TERMENUL SE SCURTEAZĂ CU ZECE ZILE

Colonelul Tomeanu străbătu, in pas rigid, milităresc, cabinetul său de lucru, îşi aşeză servieta pe birou, iar cascheta în cuier, cu gesturile obişnuite, aceleaşi in fiecare zi. Ca de obicei, se minie găsind fereastra închisă; îi plăcea aerul proaspăt. Deschise fereastra, dar ii năvăli in braţe o ramură de liliac înflorit. Colonelul pufni nemulţumit şi împinse fereastra la loc. Nu putea suferi florile. Acasă, de dragul fiicei sale, Anne-Marie, capitulase, se împăcase cu prezenţa vazelor cu flori. Dar cel puţin aici, in biroul său, rămînea intransigent — „fără acest zarzavat şi fără sentimentalisme".

Potrivit programului ce şi-l stabilise şi pe care-l respecta cu strictețe, Tomeanu revăzu meticulos lista problemelor ce le avea de rezolvat in cursul zilei, iar pe urmă cercetă ziarele şi revistele proaspăt sosite. Trase mai aproape scrumiera de plexiglas, frumos lucrată, reprezentind un avion cu reacţie cu botul ridicat, şi-şi aprinse o ţigară.

Uşa se deschise fără zgomot şi intră aghiotantul.

— Tovarăşe colonel, a venit tovarăşul Roman.

— Introdu-l imediat.

Oaspetele era un bărbat tinăr, cu faţa bronzată, cu o înfăţişare de sportiv. Dar nu era nimeni altul decît cunoscutul constructor de avioane Vlad Roman. Acest tinăr simpatic era o glorie a ţării.

Colonelul îl intimpină, stringîndu-i mina cu efuziune.

— Luaţi loc. Intr-o clipă începem.

Apoi, apăsind energic pe butonul soneriei, chemă din nou aghiotantul:

— Ofiţerii convocaţi au venit?

— Da, tovarăşe colonel.

— Să poftească... adică îi chem eu imediat.

— Am înţeles.

Locotenentul făcu stinga-mprejur şi dispăru.

Colonelul ieşi din spatele biroului, ocoli masa pregătită pentru şedinţă şi se opri lingă casa de fier. Scoase dinăuntru o cheiţă cu limba zimţată. Apoi se duse lingă fereastră, sub care era montată o priză. Introduse cheia înăuntru. Ca atins de o baghetă magică, pere-

tele de lîngă casa de fier se desfăcu. Apăru un enorm tablou sinoptic impestrițat cu semne colorate. Il invită pe Roman să se apropie.

— Tovarăşe Roman, in primul rind țin să-ți comunic o veste bună: in scurtă vreme, opera noastră va fi gata. De altfel amănuntele le vei auzi imediat, direct de la sursă. I-am convocat pe colaboratorii noştri pentru a face un bilanț şi pentru a pune la punct unele lucruri. Dar inainte de a incepe şedința dă-mi voie să-ți fac şi o propunere. Uite, acest unghi, după părerea mea, ar trebui modificat.

Indicind un punct de pe desenul ce stătea in fața lor, colonelul îşi privi întrebător interlocutorul. Acesta tăcea, gînditor.

— Vă rog să-mi dați voie să recalculez. Miine vă dau răspunsul.

— De acord. Atunci să incepem şedința.

Colonelul privi incă o dată cu atenție desenul, parcă pentru a-şi rememora ceva, apoi scoase cheița. Peretele reveni la locul său.

Rămase o clipă îngindurat.

Era un bărbat inalt, vînjos, cărunt. Fața-i avea trăsături aspre. Două cute adinci se împreunau la rădăcina nasului. Avea privirea rece şi severă. Vorbea lapidar, pronunțînd cuvintele răspicat, cu tonul omului obişnuit să comande. Pe piept ii străluceau trei rinduri de barete ale decorațiilor.

Mai aruncă o privire spre masa de şedințe, apoi, deschizînd uşa, chemă ofițerii care-l aşteptau.

— Poftiți !

Primul intră un locotenent-colonel înalt, purtind pe piept insigna de pilot clasa întii. După el urma inginerul maior Dobrescu. Acesta era un bărbat potrivit la statură, cu mişcări nervoase, cu ochi vii, neastimpărați. Urma căpitanul Duca, şeful unei secții politice, şi restul grupului de ofițeri.

Colonelul ii pofti să ia loc.

— Puteți fuma.

Ofițerii se aşezară, privind spre Tomeanu. Acesta scoase din servietă o mapă cu documente, apoi veni şi se aşeză la masă, rostind cu vocea puțin răguşită :

— V-am chemat să discutăm despre „Ro-11". Mă interesează ritmul lucrărilor.

Privirea i se indreptă spre inginerul Dobrescu. Acesta răsfoi grăbit citeva foi de hirtie şi răspunse :

— Lucrările se desfăşoară in ritmul ordonat.

Colonelul tăcu o clipă apoi intrebă :

— Termenul nu poate fi scurtat ?

Dobrescu il privi la inceput uimit, apoi începu să se foiască ; ochi-i fugeau cînd la colonel, cind la căpitanul Duca. Deodată izbucni in ris :

— Tocmai aceasta voiam să vă raportez, tovarăşe colonel. Parcă mi-ați fi ghicit gindul : termenul se poate scurta. Cel puțin cu zece zile.

— Dacă-i aşa, atunci e minunat. Vă felicit. Să profităm de oca-

zia că-l avem in mijlocul nostru pe tovarăşul inginer Roman, autorul lui „Ro-11", ca să punem la punct unele amănunte.

Timp de citeva zeci de minute discutară aceste amănunte. Inginerul Roman dădu indicaţii, făcu observaţii.

Cînd încheie, se adresă colonelului:

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să plec.

Colonelul il conduse, iar apoi, intorcîndu-se in cabinetul său, urmă:

— Acum să auzim cum stăm cu „fondul nostru de aur", cum stăm cu piloţii?

Locotenent-colonelul inalt, care pină atunci privea ingindurat spre inginer, se invioră.

— Sintem gata. In clipa cind ordonaţi incepem trecerea pe materialul nou.

— Tovarăşul Duca ce părere are? il intrerupse colonelul Tomeanu.

— N-am nimic de adăugat la cele spuse de tovarăşul locotenent-colonel. Piloţii sint gata şi nerăbdători. Cu riscul de a deveni poetic, constat că piloţii simt chemarea marilor inălţimi.

— Atunci e bine. Iată o chemare cu care sint perfect de acord. Dar ca să imprumut şi eu stilul dumitale: cu riscul de a neglija poezia, continuaţi metodic instruirea piloţilor.

O dată şedinţa incheiată, ofiţerii se indreptară spre uşă.

— Un moment! Căpitanul Duca şi căpitanul Moraru să rămînă. Se sfătuiră toţi trei, timp de citeva minute, apoi colonelul, stringind mina lui Moraru, incheie:

— Rămîne, aşadar, să punem lucrurile la punct joi. La revedere.

Moraru plecă. Colonelul se intoarse spre Duca.

— Nu ştiu de ce, zise el gînditor, dar acest om nu-mi place. Are ceva... Dumneata ce părere ai?

— Părerea mea, răspunse imediat Duca, e că trebuie să-l ajutăm in misiunea lui. De altfel nu noi il ajutăm, ci el ne ajută.

Zicînd acestea, il privi nedumerit pe colonel.

Căpitanul Duca fusese chemat in cadrele armatei abia cu citiva ani in urmă. Pină la eliberare fusese muncitor petrolist, iar apoi, prin 1945, atras de chemarea înălţimilor, se inscrisese la şcoala de zbor fără motor. Termină cursul şi se hotărî să se dedice definitiv aviaţiei. In urma unui incident stupid, insă, se puse rău cu un înalt personaj din acea vreme, sus-pus in ierarhia aviaţiei, şi îi fu anulat brevetul de pilot. Desperat, Duca se angajă pilot experimentator — singurul mijloc care-i permitea să rămînă în meseria iubită. Iar pe urmă... pe urmă fu chemat în rindul forţelor armate, ca lucrător politic. Figura il arăta mult mai tinăr decit era. Se necăjea şi chiar se supăra, ori de cite ori cineva ii spunea că e bărbat frumos.

— Lasă-mă-n pace, frate, cu prostiile. Astea erau bune pe vremea muşchetarilor sau a spilcuiţilor din garda regală. Nouă ne trebuie alte calităţi.

Deşi avînd firi foarte diferite, intre Tomeanu şi Duca se crease o strinsă legătură. Duca ţinea foarte mult la Tomeanu ca om şi

nutrea o admirație fără rezerve față de cunoștințele lui profunde de specialitate.

— Ești gata de plecare? il întrebă Tomeanu.

— Da. Pregătirile mele de călătorie nu-s de fel complicate.

— Atunci e în regulă. Mai avem cinci ore. Ajungem tocmai la noapte. Deocamdată mă reped pînă acasă să mă schimb și să mănînc ceva. Dumneata ce faci?

— Plec și eu la masă.

— Perfect. Te iau cu mașina. O luăm și pe Anne-Marie de la facultate și, intre timp, mai stăm de vorbă.

Colonelul luă cascheta și, urmat de Duca, părăsi cabinetul. Mașina trăsese la poartă. Urcară și porniră spre centru.

Lăsindu-se pe pernele moi ale mașinii, colonelul privi cercetător pe Duca.

— Ia spune-mi, ce-i cu dumneata de arăți așa de obosit? Nu ești cumva bolnav?

Duca zimbi incurcat. Răspunse:

— Bolnav? Nu. Sint cam in restanță cu somnul. Am avut de pregătit un referat. Veșnicele referate... Și apoi mai e „Ro-11"!

— Da, ai dreptate, mai e și „Ro-11"...!

Căpitanul nici n-a observat cînd s-a oprit mașina. Ajunseseră în fața facultății. Anne-Marie ii aștepta. Il salută ștrengărește pe Tomeanu:

— Să trăiți, tovarășe colonel! A, dar ce punctuali sînteți. M-ați uimit.

— Dar ce e cu pachetul ăsta uriaș cu care te lupți?

— Ți-am luat, tăticule, o haină de casă. Cea veche, vișinie, a făcut un serviciu prea îndelungat. Trebuie lăsată la vatră.

Rîsu-i zglobiu descreți fruntea colonelului. Anne-Marie urcă in mașină. Era nu o fată, ci o mică vrăjitoare: frumoasă, zveltă, veselă. Păru-i șaten, tuns scurt, ochii albaștri, limpezi și vii, vioiciunea și grația gesturilor o făceau să pară fetiță. Era atit de tinără, încit nu admitea să i se spună fetiță. Odată, în tramvai, uitase să ia restul. Vioaie și sprintenă, luă grăbită biletul și-și făcu loc în față. Taxatoarea scormoni în sertăraș după mărunțiș, dar cînd își înălță capul, pasagera dispăruse. A început s-o strige:

— Fetițo! Unde e fetița cu restul?

Ar fi putut să jure că avusese în față o școlăriță în șorț.

In fața parcului, Tomeanu ceru șoferului să oprească. Coborîră și-i dădură drumul la mașină.

— Să mergem puțin pe jos. Să ne mai dezmorțim.

Lîngă Tomeanu, Duca părea mult mai înalt. Umerii lui lați trădau forța omului care a făcut mulți ani muncă fizică.

Duca, sforțîndu-se să-și biruie timiditatea provocată de prezența Anne-Mariei, o întrebă:

— Și... cu învățătura cum o mai duceți?

Ii era necaz, pe sine insuși, că nu găsise decit această intrebare banală.

Anne-Marie începu să povestească cu dezinvoltură:

— Merge... Şi avem la aerodinamică un conferenţiar grozav. Grozav? Puţin spus: e sublim! Un bărbat, cum să spun... Seamănă chiar cu dumneata... Şi ne-a ţinut azi o lecţie de l-am ascultat ca hipnotizaţi. Ulea îl cheamă. Are o minte cum de la Leonardo da Vinci n-a mai fost... Păcat că nu-l interesează decît ştiinţa.

Cu un zîmbet ştrengăresc, Anne-Marie mai adăugă:

— Dar nu se ştie pînă la urmă!

— Vasăzică aşa, ştrengăriţo, o apostrofă în glumă colonelul. Prea te pasionează... ştiinţa, după cîte văd!

Rîseră toţi trei, voioşi.

Era voioşia molipsitoare a acelei frumoase zile de sfîrşit de mai.

U 3.500 KILOMETRI PE ORĂ

Plecînd de la consfătuirea convocată de colonelul Tomeanu, inginerul Roman simţea dorinţa irezistibilă să cînte. Încercă să fredoneze o frîntură dintr-o arie la modă — „Băsmăluţa" —, dar, ca întotdeauna cînd făcea această încercare, se strîmbă singur auzindu-şi vocea. Ce-i drept, talentatul constructor de avioane nu avea vocea lui Caruso. Dar, spre deosebire de afoni, care nu-şi dau seama că n-au voce, Roman era conştient de această slăbiciune. Nu numai atît — aceasta îl şi făcea să sufere. Dar de data aceasta, n-avea timp de supărare. Parcă toată lumea era a lui. Îşi zicea mereu:

— În scurt timp îmi voi vedea visul cu ochii. „Ro-11" îşi va lua zborul.

*

Noaptea bătea în retragere. Zorile se revărsaseră triumfătoare peste aerodromul liniştit. Era o dimineaţă obişnuită de vară, cu briliante de rouă sclipitoare pe pajişti, cu aerul răcoros, străveziu, îmbibat de mirosul crud al pădurii din apropiere.

Natura părea încă adormită.

Deodată, dinspre clădirile centrale ale aerodromului se auzi torcînd monoton motorul unei limuzine. Pe aleea ce ducea spre pistă se apropia o limuzină neagră, strălucitoare. Motorul cînta în surdină, jenîndu-se parcă să tulbure panorama mută a dimineţii.

Cînd ajunse pe pista de rulare, maşina coti şi, mărindu-şi viteza, porni în direcţia unui hangar de dimensiuni ciclopice [1]. Cauciucurile înghiţeau distanţa, sfîrîind. Peste cîteva minute, maşina stopă. Primul coborî academicianul Tincu, urmat de inginerul Roman şi de un ofiţer superior de aviaţie. Fără să zăbovească o clipă măcar, Roman se îndreptă spre un avion drapat în husă ca într-o mantie largă. Aparatul avea o formă ciudată, neobişnuită. Fuzelajul se apropia de suta de metri, iar planurile, în săgeată strînsă, de o lungime asemănătoare fuzelajului, făceau ca aparatul să pară o rachetă interastrală. Botul avionului, împins mult înainte, îţi dădea senzaţia

---

[1] *Ciclopi* — uriaşi cu un singur ochi, pomeniţi în mitologia Greciei antice.

că priveşti un animal fabulos, care-şi întinde gîtul uriaş cu curiozitate, minunîndu-se de lumea care-l înconjoară.

Lingă avion stătea un grup de tehnicieni şi piloţi experimentatori, împreună cu cîţiva specialişti militari şi civili.

Vlad Roman era atit de emoţionat, incit nici nu auzi salutul celor de lingă avion. Cel care-l trezi din această stare fu academicianul Tincu.

— Ei, vezi că am avut dreptate? „Copilul" a ieşit uriaş, dar... bine legat. Dolofanul Gargantua[1] ar păli de invidie de l-ar vedea. Trăim epoca minunilor, dar nu a minunilor picareşti, ci ale erei atomice! Şi acuma...

— Scoateţi husele!

Ordinul ofiţerului care comanda experimentarea răsună scurt, poruncitor.

Tehnicienii se repeziră la aparat, dezvelindu-l cu îndeminare.

Vlad Roman privi emoţionat în ochii academicianului, rostind aproape în şoaptă:

— Daţi-mi voie să vi-l prezint pe „Ro-11".

— Hm. Ce să-ţi spun... Mă bucură această cunoştinţă şi îţi mărturisesc: sint mindru că pot asista la primul zbor al primului avion atomic construit în patria noastră.

— Vă rog să poftiţi la postul de comandă! se auzi vocea ofiţerului, care îl însoţea pe constructorul avionului şi pe academicianul Tincu.

...Primul avion cu motor atomic, construit de inginerul Vlad Roman, stătea în acele clipe într-o tainică nemişcare. Soarele, care se ridicase şi el mai sus, curios, îşi trimitea săgeţile de foc, pipăind corpul alb, lucitor, al aparatului singuratic.

Cei din jurul avionului se retraseră la postul de comandă, aşezîndu-se în jurul unor aparate complicate, cu ace şi indicatoare, cu ecrane gradate şi luminate în mai multe culori. Lîngă avion rămase doar pilotul experimentator. Roman îl privi surprins: abia acum observă că pilotul nu e nimeni altul decît căpitanul Duca. Echipat de zbor, gata să-şi ocupe locul în cabină, Duca mai aruncă o privire pe cadranul cronometrului.

— Mai am 40 de secunde.

Se simţea şi el stăpinit de un amestec inexplicabil de calm şi emoţie, de linişte şi nervozitate. Privind acest aparat ciudat, în faţa ochilor minţii i se perindau evenimentele vieţii lui de zburător, de pilot experimentator. Cit timp trecuse din ziua cînd a încercat el în zbor primul avion? Un deceniu? Cel mult! Parcă auzea şi astăzi sîsîitul enervant al elicei, parcă simţea zdruncinătura pistei de pămînt. Ce viteză prinsese el atunci? 560 km pe oră. Şi se socotea atît de mindru de această viteză de ... Şi astăzi?

Prin radio se auzi vocea celui care urma să-l conducă în această misiune.

---

[1] Personaj din romanul lui Rabelais, scriitor francez (1494—1553).

— La avion!

Duca tresări. Din acea clipă deveni din nou acel pilot experimentator care știe să-și stăpinească nervii, contopindu-se cu aparatul său, executînd ordinul aceluia care dirijează lucrul pe căile nevăzute ale eterului. Se îndreptă cu pași fermi spre avion și, ajutat de cei doi tehnicieni, se urcă cu îndeminare în cabină. Cabină? Puțin spus. Era un adevărat salonaș elegant. In locul scaunului obișnuit il aștepta un fel de canapea de piele, cu centuri și butoane de comandă, cu scobituri speciale pentru coate. Da, poziția corespundea condițiilor în care se antrenase. Viteza mare îl obliga să stea pe plan orizontal.

Se încinse la repezeală și, verificind încă o dată declanșatorul parașutei, făcu semn celor doi tehnicieni:

— Gata!

O secundă, două, și Duca apăsă pe un buton din stînga. Auzi un pocnet surd. Aparatul se cutremură. Îi urmă însă tăcerea cea mai deplină. Cabina ermetică il ferea de zgomotul asurzitor al exploziilor motorului. Așteptă. Se simți în largul lui, cuprins de calmul oamenilor care știu că sînt chemați să săvîrșească fapte mari. Aruncă o privire în jur. Îi răspunseră aparatele de bord, zîmbindu-i prin ochiurile lor de plexiglas. Poziția în care se găsea nu era deloc incomodă. Doar puțin neobișnuită.

— Fulger 1... Fulger 1... Te cheamă „Patria".

Duca recunoscu prin laringofon vocea comandantului. Chemarea stației însemna că a sosit momentul. Simți cum îl cuprinde beția zborului, simți chemarea poruncitoare a unor înălțimi nestrăbătute încă de nimeni cu viteza cu care va zbura el. Cu greu reuși să-și stăpînească pornirea. Fiorul puternic al încordării și așteptării însă își spuse cuvîntul. Răspunse, cu voce calmă, comandantului:

— Patria... Te aud...

— ...Pregătește-te...

— ...Sint gata...

Citeva clipe de liniște apăsătoare, apoi din nou răsună vocea conducătorului zborului de experimentare. De data aceasta, tonul lui părea mai aspru, mai hotărît.

— ...Decolează...

Și, ca un ecou, prin radio ii sosi răspunsul pilotului:

— Decolez...

Avionul, cu motorul ambalat, fu cuprins de un tremur nervos. In atmosferă năvăli vuietul asurzitor al motorului. Aparatul, impins parcă de un resort nevăzut, după un scurt rulaj țîșni în văzduh cu o viteză amețitoare, înscriindu-se într-o pantă bruscă de urcare. Cei de la postul de comandă urmăreau cu încordare manevra aparatului.

Academicianul Tincu exclamă entuziasmat:

— Perfect... Decolare perfectă!

In clipa următoare, pe calea undelor sosi raportul lui Duca:

— Patria... Sint Fulger 1... Totul în regulă...

Apoi, comandantul:

— Fulger 1... Raportează dacă poți respecta itinerarul...

— ...Greu... Viteza mă depășește...

— ...Folosește numai tabloul de bord... Raportează...

— ...Mai ușor... M-am repus pe itinerar...

— ...Ia cap compas 90°... Fii calm... Incearcă să reduci motorul...

— ...Viu... Mă simt mai bine... Am dat drumul la robinetul de oxigen...

— ...Bine... Te așteptăm... Nu te neliniști...

Inginerul Roman ascultă cu încordare convorbirea radio. Era neliniștit. In gînd revăzu calcule și formule, rezultatele unor experiențe amănunțite. Nu găsi nici o umbră de inexactitate! Și totuși s-ar putea ca acuma... Acuma, după doi ani de muncă fără răgaz... Nu, nu se poate! Pilotul va ateriza cu bine! „Ro-11" va rezista! Știința trebuie să biruie!

Și parcă „Ro-11" voia să-i confirme cuvintele. Zgomotul de motor năvăli în zonă, acoperind totul. Din postul de comandă porniră noi ordine:

— ...Inscrie-te in panta de aterizare...

— Am înțeles... Totul in regulă...

Din pieptul inginerului Roman erupse un oftat de ușurare.

— „Ro-11" nu ne-a înșelat.

Cei din jur ii răspunseră zîmbind cu bucurie și stringîndu-i mîna.

— Cine s-a indoit? Și apoi, in cabină e căpitanul Duca și nu altcineva!

...Pe pistă, urmărit de privirile grupului de specialiști și piloți, se așternu „Ro-11". Glasu-i puternic amuți. O secundă, și cabina se deschise. Apăru chipul vesel al căpitanului Duca.

Se făcu liniște. Oamenii priveau cu uimire și admirație cind avionul, cînd constructorii, cind pilotul. Erau clipe cînd un grup de oameni, primii de altfel, sărbătoreau un eveniment neobișnuit — primul zbor pe un avion atomic construit de un inginer romin, experimentat de un pilot romin. Cu cîteva minute înainte, pe acest aerodrom, viteza sunetului fusese depășită de două ori.

Cel care rupse tăcerea solemnă fu din nou academicianul Tincu. Se părea că aceste clipe îl intineriseră.

— Fiind cel mai bătrîn din acest grup, dați-mi voie să rostesc primul cuvint de felicitare. Pasul hotărîtor a fost făcut. Inginerul Vlad Roman a construit „Ro-11", dovedind că există posibilități fără margini pentru mărirea vitezei și a plafonului de zbor... Vom asculta și vom ține cont de observațiile pilotului și vom aduce îmbunătățirile necesare. Pregătind „Ro-11" pentru scopul căruia i-a fost destinat, zborul în stratosferă, ne vom achita de sarcina ce ni s-a încredințat... Incă nu știm ce înălțime maximă va atinge avionul nostru. Miine însă vom ști cu siguranță și acest lucru. Sint convins că tovarășul Roman, împreună cu cei care-l ajută, va dovedi că în era

noastră, în epoca marilor viteze şi inălţimi. nu există viteze şi plafoane de netrecut.

*

Inginerul Roman sări în picioare la ţiriitul telefonului.

— Da.

— ...

— Noroc.

— ...

— Vasăzică, la ora 20 pornim... Totul e în regulă ?

— ...

— Atunci, peste 4 ore.

Lăsind receptorul jos, inginerul mai stătu citeva clipe, privind cu un fel de nedumerire telefonul. De două zile aştepta această veste. Ora asaltului stratosferei sunase.

— Dar ce s-a intimplat, tovarăşe Roman, de gesticulezi de unul singur ?

Roman, mirat, se intoarse spre uşă. Era Duca.

— Cer iertare... N-am auzit soneria, se scuză Roman.

— Nici n-am sunat! Venise tocmai cineva in apartamentul vecin, aşa incit, cum s-ar zice, am intrat la dumneavoastră prin contrabandă. Dacă e vorba de scuze, eu sint acela care trebuie să le cer.

— Atunci propun să lăsăm scuzele. Mă bucur foarte mult că aţi venit. Dar... nu ar trebui să vă odihniţi la ora asta ?

— Nu. Sint odihnit ca niciodată. Aşa că am venit la dumneavoastră să suportăm juma-juma frigurile aşteptării.

Căpitanul Duca, contrazicindu-şi cuvintele, izbucni intr-un rîs zgomotos. Roman il privi nedumerit. Il ia peste picior? Nu! De cind lucrează impreună a reuşit să-l cunoască pe acest om cu firea deschisă şi prietenoasă. Intr-adevăr, o fi neliniştit ? Atunci cum poate să ridă cu atita veselie de parcă-l aşteaptă o seară de petrecere şi nu o misiune de zbor la inălţimi rar atinse incă şi pe un avion pe care, in astfel de condiţii, incă n-a zburat nimeni ? Atunci... Nu găsi nici un răspuns exact la intrebările care i se năşteau in cap. Ii veni in ajutor căpitanul.

— Poate nu mă inţelegeţi sau vi se pare că veselia mea se contrazice cu cuvintele mele. Vă lămuresc : mă simt tot aşa cum m-am simţit inainte de primul meu zbor. Sau poate niţel şi mai aşa... Dar nu despre asta e vorba acum.

— Dar despre ce e vorba ?

— Am să vă fac o propunere concretă... Dinainte pregătită. Asta vă spun ca să nu mă credeţi prea deştept. Aş vrea să vă cer unele lămuriri, adică, mai precis, unele sfaturi. Nici aşa nu e bine zis. In sfirşit. Aş vrea să-mi spuneţi : sinteţi de părere ca în acest zbor să storc totul din „Ro-11" sau... vreţi doar un zbor, să zic aşa...

— De reclamă !

— Cam aşa voiam să zic şi eu.

— Vreau să stoarceţi totul din „Ro-11". Vă dau permis de liberă trecere chiar şi în ionosferă.[1]

Căpitanul Duca privi insistent în ochii lui Roman. Acum părea cît se poate de serios. În cîteva clipe de tăcere, de fapt „s-au verificat" doi oameni care, deşi se stimau şi se apreciau reciproc, totuşi nu erau încă perfect identificaţi unul asupra caracterului celuilalt.

— Asta voiam să ştiu. Şi... acest răspuns aşteptam. De acuma, pentru mine totul e clar. Eu am toată încrederea în „Ro-11".

— Şi eu... în dumneata!

*

O erupţie de explozii seci, tunătoare, apoi un vuiet asurzitor şi pe aleea de lumini multicolore a pistei alunecă fulgerător un avion uriaş. Într-o clipă dispăru în întuneric, lăsînd în urmă doar ecoul glasului său puternic.

...Căpitanul Duca, obişnuit de acum cu poziţia „culcat rezemat", îşi plimbă privirea liniştită pe cadranele fosforescente ale aparatelor de bord. Acul altimetrului zvîcnea necontenit: 1.000—2.000—3.000—4.000—5.000—6.000 m. Vitezometrul, invidiind parcă veselia colegului său, începu şi el să „flecărească". Limba îi sări pe cifre tot mai mari: 500—800—1.200—1.800 km.

Pilotul privi ca vrăjit vitezometrul, raportînd prin radio:

— Bag motor... 2.000 km... Totul perfect...

— Ia înălţime...

— 8.000 de metri...

— Ia înălţime... Bagă motor...

— 10.000... 2.500 kilometri pe oră!

Prin laringofon, acelaşi glas poruncitor ordonă:

— Ia înălţime... Bagă motor...

— 13.000... 3.000...

Duca, cu o mişcare îndemînatică, apăsă un buton de pe tabloul de bord. În cabină năvăli un curent de aer proaspăt prin condensatorul special de ozon.

— Cum te simţi?

— Foarte bine...

— Raportează...

— 16.000... 3.500 pe oră... Totul normal... Peste 2 minute încep lucrul.

— ...Bine...

...Undeva, sus, pe căile tainice şi tăcute ale stratosferei, la 16.000 de metri înălţime, aluneca, ca o nălucă, avionul pilotat de căpitanul Duca. Stelele priveau cu sclipiri reci, uluite, pe musafirul ciudat al împărăţiei lor, în care rareori a pătruns omul. Era ceva straniu în această înfruntare între om şi natură. Avionul, cu botul ridicat, însetat parcă de noi înălţimi, străbătea într-o goană triumfală stratosfera. În tulburătoarea linişte şi în încremenirea solemnă,

[1] Ionosfera este stratul de aer (foarte rarefiat) care se întinde în jurul pămîntului de la înălţimea de 70 km în sus.

vuietul sinistru al motorului atomic răsuna ca o poruncă imperioasă la victorie. Duca se hotărî să înceapă lucrul. Raportă stației, dar, spre uimirea lui, nu primi nici un răspuns. Repetă chemarea de cîteva ori fără nici un rezultat. Ce se întîmplase? Se simți deodată cuprins de o nesiguranță amenințătoare... La chemările lui, laringofonul răspundea cu un horcăit batjocoritor. Descleștîndu-se din strînsoarea spaimei de cîteva clipe, pilotul privi în jur. De sus, bolta senină și majestuoasă, de necuprins, îi răspundea cu o reținere imperială. Inclinînd puțin aparatul, privi în jos. Simți din nou cum îl străfulgeră săgețile reci ale neliniștei. Privirea întîlni oceanul aerian învolburat, care-și gonea turmele de nori într-o goană turbată spre un țel imprecis. O învălmășeală de uriași diformi, care în fracțiuni de secundă ridicau și răsturnau monumente uriașe în continuă mișcare, gata să înghită și să sfărîme orice și pe oricine s-ar apropia de ei. Duca tresări... Parcă natura voia să se răzbune. L-a rupt de cei de jos. Acum înțelegea de ce nu răspundea stația: între el și sol s-au intercalat nori ionizați[1]. Își recăpătă calmul. Recapitulă exact ce are de făcut, apoi trecu la lucru. I-au venit în minte cuvintele inginerului Roman: „Totul, să smulgeți tot ce poate da «Ro-11»". Pe fața acoperită de broboane a pilotului apăru un zîmbet. Forță pînă la refuz motorul. Avionul tresări, continuîndu-și apoi cu minie zborul. Duca, cu ochii lipiți de tabloul de bord, execută prima manevră: un viraj larg. Aparatul răspundea prompt la comenzi. Strînse nițel virajul. Totul normal. Să încerce și mai strîns? Da. Și dacă...? Fără dacă! Încordat la maximum, Duca făcu o tentativă de viraj strîns. Nu reuși. Avionul nu se supunea. Se smuci cu furie, alunecînd pe planul drept. Cîteva fracțiuni de secundă — atît dură această „opunere" a aparatului. Timp suficient să trezească în Duca instinctul de vînător, voința de a nu se lăsa învins. Reveni cu o nouă manevră. Se înscrise pe o pantă bruscă de urcare. Aparatul, cuprins parcă de spasme, de data aceasta se supuse. Lungindu-și parcă și mai mult botul, urla cu minie spre stele. Merge! 17.000 de metri. Aerul rarefiat a fost biruit. „Ro-11" a învins principalul obstacol! Și acum? Cu motorul în plin, pilotul dădu comanda în vederea unei pante line de coborîre. Nu simți nici o schimbare deosebită. Cabina ermetică îi asigura o protejare perfectă. Poziția orizontală îl ferea de efectele schimbărilor bruște și periculoase de presiune. Privi cu uimire marea revoltată a norilor ce se apropiau de el tot mai mult. Avea senzația că furtuna bătea în retragere în fața avionului său, care se rostogolea parcă din ceruri. Cît a durat picajul? 5.000 de metri! Cu o mișcare lină, dar hotărîtă, Duca redresă aparatul, care de data aceasta îi răspunse docil la comenzi. Răsuflă ușurat. Sub ochelarii de zbor i se desluși sclipirea fericită a ochilor. Zburînd pe plan orizontal, privi din nou în jur. Nu mai simțea nici un fel de neliniște. Conștiința biruinței goni din mintea lui umbra oricărei îndoieli. Privea cupola înstelată

[1] Nori care împiedică propagarea undelor herțiene, întrerupînd astfel legătura prin radio.

a cerului cu ochi de stăpîn. „Ro-11", pilotat de el, obținuse victoria. Stratosfera fusese cucerită cu... 3.500 km pe oră!

— Alo, Săgeata. Aici 100...

— Te aud, sutarule... Săgeata răspunde și salută.

Duca răspunsese, aproape prin reflex, la chemarea sosită prin surprindere din partea stației de pe sol. Înseamnă că norii ionizați au dispărut. Cei de jos il cheamă! Il așteaptă. Sint neliniștiți. Vocea conducătorului de zbor goni singurătatea din cabină. Duca simți că pe manșă, alături de miinile lui, se aliniau și miinile celor de jos, iar indicațiile aparatelor de bord parcă erau surisul tovarășilor de la stația terestră.

— Raportează...

— ...Totul in regulă...

— Vino la aterizare...

— Viu la aterizare...

Căpitanul Duca făcu stelelor un semn cu mina in chip de salut, apoi își îndreptă avionul într-o pantă lină de coborire. Urmează un nou examen! Și poate cel mai greu. Să spargi un plafon, de sus in jos sau de jos in sus, fie chiar și de citeva mii de metri grosime, chiar și cu 3.500 km pe oră, nu este ușor. Dar e și mai greu să aterizezi cu un aparat ca „Ro-11".

„Ro-11", cu un vuiet de sfidare, se scufundă in valurile agitate ale norilor. Pilotul își concentră întreaga voință și putere in miini și în ochi. Lucra cu precizie de automat. Nu-și dezlipi nici o clipă ochii de pe tabloul de comandă, urmărind atent indicațiile acelor fosforescente. Urmărea porunca aparatelor prompt și fără șovăială. Nu se lăsa cuprins nici o clipă de senzația supărătoare că gonește in gol cu o viteză fantastică, inghițind mii și mii de metri fără să zărească ceva in jurul lui.

— Alo, Săgeata...

Aparatul se cutremură parcă izbit de o stîncă, apoi o uriașă limbă de foc lumină o frîntură de clipă cabina. Duca scrîșni din dinți cu furie.

— Furtună, descărcări electrice... Numai asta-mi mai lipsea!

Dar „Ro-11" nu se lăsă impresionat de tumultul revoltat al furtunii. Își continua impetuos drumul.

— 190... 100.... Sint in furtună...

— Nu-ți pierde calmul... Peste citeva clipe părăsești zona periculoasă...

Deodată, observă că pe aripile avionului apăruse un strat de gheață. Raportă:

— Am givraj...

— Deschide robinetul 6...

Citeva secunde mai tirziu, avionul își reluă poziția orizontală. Plafonul era spart

— Săgeata... Menține direcția... Ești in zonă de ploaie...

Pilotul calculă cu repeziciune timpul de zbor care i-a mai rămas pînă acasă: 8 minute, adică vreo 400 de kilometri. Ieși din zona

de ploaie. De acum „Ro-11" plutea ca o pasăre uriașă deasupra întinderilor nopții. Ici-colo, pentru fracțiuni de secundă, pilotul zări sclipirea unor grupulețe de lumini: orașe care goneau sub avion cu iuțeala gîndului. Deasupra lui se întindea însă acum un cer senin, liniștit, odihnitor, pe care pluteau nori vagabonzi, răzleți. În această încremenire mută, zborul avionului atomic, care străpungea întunericul și liniștea, părea o sfidare a omului biruitor la adresa naturii. „Ro-11" străbătea văzduhul fără zgomot, confirmînd că „a trecut pe aici" doar prin glasul sosit cu multe secunde mai tîrziu.

Peste o oră, în cabinetul comandantului stației de experimentare, de față cu colonelul Tomeanu, cu academicianul Tincu și pilotul Duca, inginerul Vlad Roman repetă concluziile discuțiilor avute:

— Vasăzică, avem încă două probleme mari de rezolvat: problema îmbunătățirii maleabilității avionului și perfectarea aparaturii radio în măsură să învingă norii ionizați.

Oamenii, fără a se lăsa îmbătați de victoria abia obținută, priveau în viitor.

S-A SPART GHEAȚA

Anne-Marie se pregătise cu înfrigurare pentru examen. Lecțiile predate de profesorul Ulea le păstra separat, orînduite cu grijă într-un dosar cu coperta albă. De cîte ori nu s-a surprins privind visătoare acest dosar, mîngîind cu duioșie cuvintele caligrafiate pe copertă: „Alex. Ulea. Curs de aerodinamică". Cînd citea aceste lecții, parcă-l vedea vorbind la catedră. Îi auzea aievea vocea adîncă, cu modulări plăcute. În astfel de clipe Anne-Marie simțea că profesorul îi vorbește numai ei, o privește numai pe ea, cu ochii lui adînci, gînditori, cu sclipiri ironice...

Anne-Marie oftă nostalgic, apoi, dintr-o dată, își reveni. Începu să zîmbească, privind în jur. Se găsea în fața biroului conferențiarului Ulea, așteptîndu-și rîndul la examen. Colegii, stăpîniți de febra examenului, nu-i băgau în seamă tulburarea. Ulea era foarte exigent. Pretindea studenților examinați să vorbească „pe limba cifrelor, formulelor și definițiilor". În această atmosferă Anne-Marie găsi locul prielnic să viseze!

— Tomeanu Anne-Marie! Urmați dumneavoastră.

Biruindu-și emoția de o clipă, intră, în pas sprinten. Surîdea. Venise fără cărți și caiete de conspecte. Era îmbrăcată elegant, într-o rochiță ușoară, de croială îndrăzneață, ca pentru o plimbare la Șosea.

Se așeză. Simțea că inima-i zvîcnește, gata să-i spargă pieptul. Luă un bilețel din plicul pe care i-l întinsese Ulea și-l străbătu cu privirea. Profesorul continuă să răsfoiască revista. Vocea ei îl întrerupse.

— Sînt gata să răspund.

— Vă ascult.

Începu să expună teze, formule. Vorbea concis, fără cuvinte de

prisos. Se vedea că stăpîneşte materia. Din cînd în cînd îl fulgera cu privirea pe profesor, dar acesta părea din nou absorbit de revistă. Impasibilitatea lui o exasperase. Era gata-gata să izbucnească în lacrimi, cînd auzi vocea lui Ulea.

— Poftiţi la tablă şi demonstraţi teorema.

Tabla se umplu în cîteva clipe de formule.

Ulea, ridicîndu-şi pentru prima dată ochii din revistă, privi o clipă formulele, apoi, puţin surprins, rosti:

— Demonstraţia e ingenioasă. Ce autori aţi consultat?

Înşiră autorii şi titlurile lucrărilor. Unele lucrări erau în rusă, altele în engleză.

— Din păcate, adăugă ea, n-am putut să folosesc cîteva interesante lucrări germane pe care mi le-am procurat cu greu; nu cunosc această limbă.

— Nu vă neliniştiţi. Sîntem în aceeaşi situaţie. Putem trăi şi fără autori germani.

— Totuşi, meritele savanţilor germani în aerodinamică...

— Nu mă interesează aceste merite. Mulţumesc. Rezolvarea problemei a fost excelentă.

Felul tăios în care o întrerupse o intimidă. Il privi puţin cam speriată.

Profesorul însă, după o secundă de tăcere, o întrebă pe un ton calm:

— Şi cum vă numiţi dumneavoastră?

Dar în ciuda tonului lui liniştit, aceste cuvinte o izbiră ca un duş rece. Răspunse cu glas stins:

— Anne-Marie... adică... Tomeanu.

Profesorul notă cu un scris energic calificativul, apoi în dreapta semnă. Anne-Marie privi mîinile cu degete lungi, nervoase ale profesorului. Voia să zică ceva, dar se răzgîndi.

Ieşi din sală nemulţumită, umilită. Luase examenul, asta era cert, dar Ulea rămînea undeva departe, rece şi distant, inaccesibil. Şi totuşi... Totuşi trebuia să reuşească. Se hotărî să-l aştepte, să-l mai vadă o dată. Simţea că trebuie să-l revadă, indiferent ce s-ar întîmpla.

Pe bulevard s-au aprins luminile. Anne-Marie aştepta zgribulită, privind prin geam ochiurile de apă, în care se răsfringeau razele gălbui ale felinarelor.

Tresări auzind o voce în spate.

— Dumneavoastră? V-a speriat ploaia?... De altfel vă felicit pentru răspuns... cel mai bun din această sesiune.

Era Ulea. Imbrăcat într-o haină de ploaie kaki, cu gulerul ridicat, părea şi mai impunător. Anne-Marie era uluită. Ştia că mai rămăseseră trei studenţi de examinat. Şi totuşi Ulea isprăvise examenul în cîteva minute. Ba nu. Abia trecuse un minut de cînd ieşise ea din biroul lui, ceea ce însemna că... Nu, asta nu putea să creadă; însemna că el venise înadins după ea, că nu rămăsese rece la privirea ei plină de dragoste mută. Şi totuşi, trecuseră abia cîteva

clipe de cînd o întrebase cum o cheamă! Anne-Marie nu putea să-şi explice toate acestea, dar nici nu putea raţiona acum. Principalul era că el, idolul, era în faţa ei. Un val de căldură îi umplu inima, alungînd toate îndoielile. Răspunse zîmbind îmbujorată:

— Vă mulţumesc... Am uitat să-mi iau pardesiul şi acum sînt silită să aştept pînă cînd trece ploaia.

Apoi, ca pentru sine: şi... e cam frig.

— Maşina mea e în faţă. Vă duc acasă.

Şi fără să mai aştepte răspunsul, porni. Anne-Marie îl urmă. El conducea la volan. Anne-Marie, fericită, îl fura cu coada ochiului. Dar el tăcea, privind atent înainte. Jignită şi deziluzionată, se hotărî cu moartea-n suflet să-şi sfîşie singură visul de aur. Ridicîndu-şi trufaş capul, spuse pe un ton indiferent:

— Fiţi bun să opriţi înaintea cofetăriei. Aş vrea să cobor. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

Spuse aceste cuvinte şi în aceeaşi clipă le regretă amar. Nu, nu, nu voia să se despartă. Mai bine orice umilire. Dar era prea tîrziu. Simţea cum lacrimile-i inundă ochii.

Ulea tăcea, de parcă n-ar fi auzit cuvintele ei. Peste cîteva clipe, frînă brusc maşina. Deschise uşa, coborî sprinten şi înclinîndu-se declamă ironic:

— Gloria de a lua cea mai bună notă la examen îşi are şi partea negativă: vei trebui să-mi mai suporţi cîteva minute tovărăşia. Frumoasei şcolăriţe i se decernează drept premiu o prăjitură.

În cofetărie era puţină lume. Se aşezară la o măsuţă. Profesorul îşi privi studenta şi pe faţă i se citi un fel de uimire, amestecată cu bucurie sau mai degrabă cu amărăciune. Părea că de abia acum observă cît de frumoasă e fata care stătea în faţa lui şi pe care o privise, fără s-o vadă, ani de-a rîndul, cînd ea asista la lecţiile lui, răspundea la examene.

— Mă iertaţi, zise, că am luat iniţiativa de a vă invita. Cu atît mai mult cu cît o fată atît de frumoasă ar putea să-şi petreacă timpul mai plăcut decît pierzîndu-l cu un om ursuz şi plicticos ca mine.

Rîseră amîndoi. Discuţia lîncezea, dar tocmai tăcerea jenantă vorbea mai mult. Se spune că dacă doi oameni, un bărbat şi o femeie, se simt stînjeniţi cînd rămîn singuri, atunci fie că începe, fie că sfîrşeşte dragostea. În cazul de faţă, dragostea nu se sfîrşea. Abia începea. Cîţi mari poeţi, muzicieni şi pictori n-au cheltuit ani de viaţă ca să redea în stihuri, în game ori pe pînză această sublimă stînjeneală! Ei au surprins strălucirea neobişnuită a ochilor, graiul întretăiat, dorinţa de a face să se oprească timpul în loc. S-ar părea că tot ce se întîmplă într-o asemenea clipă a fost cercetat, analizat, inventariat şi clasificat de necruţătorii cîntăreţi ai dragostei. Şi totuşi, de fiecare dată, această clipă e nouă şi zguduitoare, neaşteptată, necuprinsă în nici o formă dinainte existentă.

Anne-Marie şi Ulea s-au surprins privindu-se în ochi. El fu primul care-şi plecă fruntea. Părea jenat. Încercă să reia discuţia spre

a-şi ascunde tulburarea sub un ton glumeţ. Anne-Marie însă continua să-şi simtă inima copleşită de căldură. Il privea cu nesaţ pe omul adorat. Şi iarăşi, a doua oară în această seară, o izbiră ca un duş rece vorbele lui:

— Să plecăm.

Tocmai cînd ieşeau de la cofetărie, din tutungeria de peste drum se ivi un om cu faţa ascunsă în gulerul pardesiului, de sub care răzbătea doar capătul ţigării aprinse. În timp ce Ulea şi Anne-Marie urcau în maşină, necunoscutul traversă strada şi se pierdu în mulţimea trecătorilor. Instinctiv, privirea fetei fu atrasă de acest om care-i inspiră un sentiment straniu, de singurătate, tristeţe şi nelinişte.

...Maşina porni. Cauciucurile sfîrîiau pe asfaltul umed. Înăuntru, tăcerea era cu atît mai apăsătoare cu cît urma clipelor calde din cofetărie. Anne-Marie era atît de preocupată de gîndurile ei, încît nici nu-şi dădu seama că maşina se oprise. O trezi glasul lui Ulea:

— Am sosit !... Noapte bună.

Îi deschise uşa maşinii.

Anne-Marie voi să răspundă, dar glasul i se înecă. În ochi îi străluciră, ca mărgăritarele, două lacrimi. Apoi o străfulgeră un gînd. Se lipi de Ulea şi-l sărută pe buze. În clipa următoare sări din maşină.

...Ploaia se oprise de mult. Cerul era inundat de puzderie de stele. În aer plutea mireasma florilor de liliac. Luna mai îşi desfăşura farmecele.

ANGAJATUL CEL NOU

Pe la miezul nopţii se pornise o ploaie care ţinu pînă dimineaţa. Acum pămîntul se zbicea, aburind uşor. Era o răcoare plăcută şi un aer limpede, mîngîietor.

Zamfir sosi încă dis-de-dimineaţă la punctul de control al comandamentului. Strîngea în mînă un ziar împăturit, în care apăruse anunţul că se caută spre angajare un zeţar şi un zincograf. În desele sale peregrinări de burlac bătrîn şi nestatornic, Zamfir fusese cîndva, înainte de război, zeţar la o mică tipografie din Rîmnicu Vîlcea. Pe urmă, însă, părăsise această meserie ca şi pe altele cu care nu se putuse împăca. Cîştigase un premiu mare la loteria „Gheorghe Stănoiu“ — la modă în acele vremuri — şi se obişnuise cu viaţa bună. În treacăt fie zis, devenise un inveterat adept al lui Bachus, beţiv profesionist. Fu, de altfel, unica meserie din viaţă în care obţinu o calificare acătării; în toate celelalte s-a mulţumit a fi diletant. În anii de după război, după ce tocă ultimele rămăşiţe ale bunăstării sale trecătoare, se apucase de o meserie în care sperase să cîştige uşor, cu puţină muncă şi fără a renunţa la vechile metehne.

Devenise zugrav-spoitor ambulant şi-şi stabilise reşedinţa la Bucureşti. Dar motivul pentru care stăruia în această meserie nu

era numai cîştigul uşor. Calitatea principală ce i-o conferea minuirea bidinelei era aceea de a putea pătrunde intre zidurile caselor. Şi Zamfir avea motivele sale de a pune mult preţ pe această calitate.

Acum, însă, nu orice casă il interesa pe Zamfir. Acum il interesa comandamentul. Cu cîteva zile in urmă, Zamfir incercase să afle, prin diversele şi largile sale cunoştinţe in lumea spoitorilor fără firmă, dacă prin comandament nu se găsea cumva ceva de spoit, de tencuit, de chituit, de zidit. Nu era. Se interesă dacă nu e rost de pus ori de reparat parchete (se pricepea şi la aceasta). Nici asta nu era. Nereuşita il mihnise. Şi iată că deodată i se deschideau porţile comandamentului: se căuta un zeţar. Bucuria lui Zamfir era mare.

Degeaba ar fi incercat, însă, cineva să-i citească pe faţă semnele acestei bucurii. Zamfir stătea pe un scăunel, in odăiţa punctului de control, strîngea in mină ziarul cu anunţul, şi faţa-i uscăţivă, plină de increţituri, nu lăsa să se întrevadă nimic din ceea ce gîndea. Aştepta şi atîta tot. Aştepta cu răbdare.

Într-un tirziu veni dinăuntru un ostaş, care-l însoţi la biroul ce se ocupa cu angajările. Zamfir il urmă in tăcere. Nu-l întrebă nici măcar, aşa cum se obişnuieşte deschiderea discuţiei cu un ostaş, din ce judeţ este. Doar atit: ii ceru o ţigară, dorinţă pe care soldatul i-o îndeplini imediat. Şi, ca întotdeauna cind ii faci cuiva un bine cit de mic, ostaşul il privi cu simpatie. E o meteahnă de cînd lumea a filantropilor cinstiţi şi naivi de a-şi simţi inima încălzită de propria lor bunătate. Ostaşul n-avea de unde să ştie că Zamfir avea ţigări destule şi că ceruse nu din zgîrcenie, ci tocmai pentru că, fără să fi fost vreodată cit de puţin psiholog versat, cunoştea totuşi unele trucuri necesare pentru a intra in sufletul omului, necesare succesului in munca ce-o indeplinea.

În birou Zamfir fu primit de un locotenent tînăr, cu mustaţă blondă. Formalităţile se făcură repede. Se stabili ca a doua zi să se prezinte la lucru spre a face probă de cunoştinţele sale.

În după-amiaza acelei zile, Zamfir lipsi de la bufetul „Brădet", supranumit cu duioşie de clienţii săi cu titlul onorific de „Athenée Brădet", ceea ce totuşi nu-i miră pe comesenii săi, obişnuiţi la această oră a-l avea in mijlocul lor, la solemna oficiere a litruţei de ţuică. I-au motivat uşor absenţa:

— O fi ciupit vreun ciubuc, vreo cameră de spoit!

Zamfir, însă, nu „ciupise" nici un client neaşteptat. O chestiune mult mai serioasă il abătuse de la programul zilnic şi de la raţia cotidiană de ţuiculiţă bătrînă.

Pe la ceasurile opt de seară, el coborî din remorca tramvaiului 7 in şoseaua Pantelimon şi se-nfundă pe una din multele străzi botezate cindva cu numele unui ilustru necunoscut — Petrescu. Sună la poarta casei ce purta tăbliţa cu numărul 18 D. Era o casă mai izolată la capătul străzii, dînd din spatele ogrăzii într-un maidan amenajat in scuar. Un tînăr voinic, cu cămaşă cadrilată, in culori aprinse, ii ieşi intru intimpinare. Aruncară o privire în susul străzii,

apoi intrară. Gazda îl conduse în casă. Înăuntru era răcoare şi plutea mireasmă de busuioc, ca în casele gospodarilor de la ţară. Gospodarul era singur.

— Domnule Zamfir, zise gazda, te-am aşteptat cu nerăbdare şi te ascult.

— Cucoane, veşti bune! Da' mi-i gîtlejul cam uscat de aşa arşiţă. Ia vezi, n-ai colea pe poliţă...?

Gazda se sculă de la locul său, ieşi în tindă şi aduse un clondir aburit. Ochii lui Zamfir sticliră.

Închinară primul păhărel.

— Zi, nea Zamfire. Bucură-mă cu veştile dumitale.

— Păi, sîntem pe drumul cel bun. De mîine sînt omul lor. Angajat civil. Zeţar.

Şi Zamfir îi povesti în amănunţime tărăşenia cu angajarea. Stăpînul casei asculta atent, în tăcere. Din cînd în cînd, ridica pintecosul clondir şi umplea alene păhărelele. Zamfir îşi încheie povestirea, rămînînd cu ochii la gazdă:

— Acum, adăugă el, spune-mi ce am de făcut. Şi nu uita plicul!

— Ai răbdare, domnule Zamfir, îl apostrofă gazda. Te şi înfigi la plic. Nici n-ai început să mişti măcar un deget, şi, gata, banii! E destul timp şi pentru treaba asta.

— Ba eu n-am destul timp pentru treaba asta, îl ingînă Zamfir înciudat. N-am destul timp!

— Bine, bine, îl linişti gazda. Te întărîţi singur ca un cocoş. În meseria noastră nu merge cu astfel de...

— Ba pe mine să nu mă-nveţi!

Gazda îl fulgeră pe Zamfir cu privirea, dar într-o fracţiune de clipită îşi luă seama şi-şi îndulci vocea.

— Ei-ei, grozav eşti. Nu ştii de glumă.

Se sculă, ieşi iar din odaie şi se întoarse cu un pacheţel înfăşurat în hîrtie de ziar.

— Uite plicul. Acum te-ai liniştit?

Zamfir desfăcu hîrtia şi numără pachetele dolofane de hîrtie nou-nouţă. Erau trei — şapte mii cinci sute de lei. Cumpăni ceva în gînd, apoi spuse cu un glas din care parcă dispăruse arţagul:

— Acum te ascult.

— N-am să lungesc vorba. După cum ai spus-o adineauri, de mîine te prezinţi la lucru. Ai grijă: să fii treaz şi dibaci. Trebuie să le faci o impresie bună. Le spui celor din atelier că eşti „muncitor vechi", din tată-n fiu. Să te pui bine cu ceilalţi muncitori. La început, cu cei în uniformă să nu te bagi. Să dai de înţeles că nu te interesează nimic pe lume afară de meserie. Asta să-ţi fie... vigilenţa.

Ultimul cuvînt îl spuse apăsat şi cu o uşoară strîmbătură, arătînd că-l foloseşte în deridere. Tăcu o clipă, apoi încheie:

— Asta-i tot. Ţine bine minte cele ce ţi le-am spus!

*

Cam la o săptămînă după aceasta, într-o dimineață, aghiotantul intră în biroul colonelului Tomeanu, raportînd că un muncitor din tipografia comandamentului, pe nume Zamfir, dorește să fie primit intr-o chestiune personală. Colonelul Tomeanu tocmai se pregătea să plece la minister, dar auzind acestea își scoase chipiul și mănușile, se așeză la biroul său și ordonă ca Zamfir să fie invitat înăuntru.

Zamfir intră privind timid în jur. Colonelul il pofti să șadă în fotoliu și să-și spună păsul. Zamfir se codi cîteva clipe, apoi îi dădu drumul :

— Uite ce, tovarășe colonel. Ți-o spui deschis, muncitorește. Mie nu mi-e frică de nimeni și-mi place să spun adevărul în față. Neam de neam muncitori sîntem în familia mea și nu mă pot purta altfel decît...

Aici Zamfir se opri, părînd a-și căuta cuvintele, fiind în prada unei mari mînii cu greu stăpînite. Dădu din mînă și încheie :

— ...Nu mă pot purta decît deschis, muncitorește.

Colonelul il ascultă din ce in ce mai mirat, nereușind să înțeleagă ce urmărea omul din fața sa.

— Dar spune-mi, tovarășe, ce te-a tulburat așa de tare ?

— Asta m-a tulburat, izbucni Zamfir, că la dumneavoastră, aici, în inima armatei populare, sînt tolerați dușmani ai poporului.

Colonelul deveni atent. În ciuda cuvintelor umflate pe care le folosea Zamfir, cuvinte care impresionau neplăcut, cele ce spunea erau lucruri grave, care meritau o atenție deosebită.

— Despre cine vorbești ?

— Despre șeful zețăriei.

Zicînd aceasta, Zamfir răsuflă ușurat, de parcă ar fi scăpat de o povară ce-l apăsase.

— Tovarășul Manole ?

— Da.

— Ei, ce-i cu el ? De ce e dușman al poporului ?

— De ce ? Cum de ce ? Păi dumneavoastră știți cine-i dînsul ? Știți ce-a făcut în timpul rebeliunii ? Eu v-o spun deschis, muncitorește, aici e o lipsă de vigilență. Acest Manole...

Și Zamfir începu să depene o istorie lungă și încîlcită despre Manole. Din spusele lui reieșea că acest Manole e cel mai fioros ucigaș de pe fața pămîntului.

Colonelul ascultă, fără să-l întrerupă. Cînd Zamfir termină, colonelul îi mulțumi, îi strînse mîna, promise să studieze cu atenție cele aflate și-l rugă să poftească peste două zile pentru a-i da noi amănunte.

Zamfir acceptă, zicîndu-și in gînd :

„He, he, mîine, vericule, cine știe pe unde oi fi. Prinde orbu' — scoate-i ochii. Deocamdată ți-am turnat destule bazaconii. Te-am înveselit, dar mi-am atins și eu ținta : ardeam de nerăbdare să fac cunoștință cu biroul tău și să văd la față safeul tău. La noapte..."

Zamfir ieși din birou, urmat de colonel, și se-ndreptă spre atelier.

Se duse întins la Manole și începu să-i povestească plin de veselie cum că a fost „la raport la tovarășul colonel“, că-i ceruse un ajutor fiindcă e fiul său bolnav (Zamfir n-avea nici un fiu), cum că colonelul îi aprobase trei sute de lei și cum că colonelul i-ar fi declarat: „Pune-te bine cu tovarășul Manole, ascultă-l, dînsul e un om de bază, pe care-l prețuiesc mult“.

Manole nu prea pricepu ce rost puteau avea aceste aprecieri entuziaste și neașteptate ale colonelului. Era un muncitor sîrguincios, dar modest și nu se afirmase niciodată în așa fel încît să iasă în evidență. Dădu din umeri, spunîndu-și:

„Cine știe, dacă spune ăsta, așa o fi!“

CADAVRUL MISTERIOS

Destul de agitat, Zamfir năvăli în cameră. Stăpînul casei de pe strada Petrescu din Pantelimon împinse spre el un scaun și dădu să toarne un păhărel de tescovină. Dar Zamfir refuză să bea.

— Desează, spuse el gîfîind, deseară trec la acțiune.

— Asta mă bucură. Dar ai pregătit lucrurile?

— Totul e pregătit.

— Spune. Mă interesează fiecare amănunt.

— Azi lucrăm și după-amiază, așa că am să stau în comandament pînă mai tîrziu. Asta-i una. Am făcut o recunoaștere în cabinetul comandantului. Asta-i a doua. Deseară e santinelă la poartă un soldat cu care m-am împrietenit. Asta-i a treia. Dă-mi uneltele de care am nevoie și la noapte ai drăciile alea.

Zamfir isprăvi, privind triumfător pe interlocutorul său.

— Ce zici? Bună treabă face Zamfir!

Celălalt, însă, părea să nu se lase cuprins atît de ușor de entuziasm.

— Zici că lucrați și după-amiază. Deci o să lucreze și colonelul. Cum ai să-i cotrobăiești atunci prin cabinet? Sau nu cumva v-ați înțeles să te ajute să-i spargi safeul și să-i furi secretele?

— Stai, frate, lasă acuma glumele, se supără Zamfir. Lucrăm numai noi, zețăria. Iar colonelul a plecat. Mi-a spus aghiotantul: „Ai avut noroc. Tovarășul comandant tocmai voia să plece. Dacă veneai cu cinci minute mai tîrziu, ar fi trebuit să-l aștepți pînă poimîine“. E limpede?

— Da. Din partea asta e în regulă. Dar cu santinela? Cum de te-ai împrietenit cu soldatul? Ți-am spus doar să te ferești de cei în uniformă.

— Îți vine ușor să dai comenzi și să stai aici, în culcușul moale, și să dai dușcă după dușcă, în vreme ce Zamfir, sireacul, își pune capul la bătaie. Soldatul e ăla de l-am cunoscut cînd am venit să mă angajez. Îi cerusem o țigară. Pe urmă, în vreo trei rînduri, am mai stat de vorbă. I-am zis că am și eu un băiat în armată. De atunci, de cîte ori e de serviciu, nici nu mă controlează la legitimație. Poți să-mi dai să introduc cu mine înăuntru și un coșcogea-

mite pian, darămite o gură de lup. Ei, hai, slăbeşte-mă cu ancheta şi dă-mi degrabă uneltele. Nu mă mai fierbe atita, ce dumnezeu!

Celălalt, văzindu-l atit de hotărit, se mai induplecă:

— Bine, nea Zamfir, atunci treci la acţiune.

Ieşi din casă, cobori in pivniţă şi se intoarse purtind ceva sub haină. Ii intinse lui Zamfir obiectele aduse:

— Uite, asta e „gura de lup". Ştii cum se minuieşte, nu? Intr-o clipită taie cel mai bun blindaj de oţel. E fabricată după o invenţie care n-a primit brevet oficial, dar a adus şi aşa mulţi dolari autorului ei. Aşa. Iar acesta e un pistol. Nu-i nevoie să-ţi explic la ce foloseşte. E fără zgomot. Nu sta pe ginduri. La primul semn de primejdie, trage. Apoi sări pe fereastră. Restul nu te priveşte. Iau eu măsuri ca să-ţi acopăr retragerea. Numai atita ţine minte: la prima ameninţare, nu sta pe ginduri, trage in plin.

— De asta să nu te indoieşti, răspunse prompt Zamfir. Dar am credinţa că nu va fi nevoie.

— Atunci, cu bine.

Zamfir se intoarse la comandament. La intrare, soldatul ii răspunse la salut zimbind prieteneşte. Aceasta ii păru a fi un semn bun. In atelier, abia işi stăpinea neastimpărul. Aştepta ca pe ghimpi căderea serii. Dar orele treceau greu, tirindu-se cu incetineală de melc, iar ziua de iunie e tare lungă, mai ales pentru cel ce iubeşte intunericul şi-i frate cu bezna.

In sfirşit se făcu seară.

Zamfir aşteptă momentul stabilit şi se strecură afară din atelier. Traversă curtea şi, ca o umbră, pătrunse in pavilionul in care era biroul comandantului. Intilni vreo doi-trei ofiţeri, care treceau pe coridor, dar păşea atit de ferm şi preocupat incit nu dădu nimănui de bănuit. Şi chiar de l-ar fi intrebat cineva ceva, el era pregătit: i-a spus comandantul să vină la birou la el.

Nu-l intrebă insă nimeni nimic.

Biroul colonelului Tomeanu era la capătul unui coridor lung, la parter. Din coridor, intrai intr-un antreu, in care stătea aghiotantul. Biroul dădea in grădină. Dincolo de grădină, mărginită de un frumos grilaj de fier forjat, era strada. O stradă liniştită şi umbroasă, cu alee de castani.

Zamfir se temea că uşa va fi incuiată. Ar fi trebuit atunci să folosească şperaclul, ceea ce l-ar fi intirziat şi ar fi putut fi observat. Incercă uşurel clanţa şi constată, cu bucurie, că e deschisă. Impinse uşa şi dispăru inăuntru.

Trecură citeva minute. Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot. Probabil că reuşise să ajungă la safe şi acum lucra. Dar nu: dintr-o dată, o bubuitură asurzitoare răzbătu afară. Apoi aproape in aceeaşi clipă, uşa se deschise, trintită de perete. Se ivi santinela, cu o faţă pe care era intipărită groaza. Soldatul dădu alarma. In citeva clipe sosi in goană comandantul gărzii, insoţit de o grupă de soldaţi inarmaţi. O dată cu ei sosi şi căpitanul Moraru.

In anticamera colonelului Tomeanu, li se infăţişă un tablou sinis-

tru: un om în vîrstă zăcea pe podea, cu un picior zgîrcit şi cu mîinile aruncate înlături. Faţa-i era galbenă ca ceara şi din frunte i se prelingea o şuviţă de sînge.

CINE-I UCIGAŞUL?

Un amator oarecare al romanelor lui Conan Doyle ar fi rămas dezamăgit dacă l-ar fi urmărit în acea noapte pe căpitanul Moraru. Acesta nu amintea nici pe departe figura enigmaticului Sherlok Holmes. Căpitanul Moraru luă cunoştinţă cu mult sînge rece şi cu o mină obosită de cele întîmplate. El nu căută amprente digitale pe sobă, nici urme de fum de ţigară pe tavan, nu extrase nici o probă de praf de pe tălpile încălţămintei mortului şi nici nu se interesă dacă victima purtase bretele ori nu.

Totuşi, dacă bătrînul şi taciturnul Holmes ar fi fost personal de faţă, mai mult ca sigur că s-ar fi arătat mulţumit de cele văzute.

Căpitanul Moraru examină cu calm, aproape cu răceală, scena ce i se înfăţişa în anticamera colonelului Tomeanu. Examinarea durâ foarte puţin. El nu-şi luă nici un fel de note şi nu fotografie nimic. Dar dacă cineva l-ar fi bănuit de superficialitate, s-ar fi înşelat amarnic. Adevărul este că, deşi tînăr, căpitanul Moraru era un om cu o bogată experienţă în profesia sa, dotat cu un fin spirit de observaţie şi cu o mare putere de intuiţie. De aceea nu-i de mirare că în momentul cînd păşea pragul camerei, el ştia deja ce se ascundea în spatele dramei petrecute. N-avea nevoie să măsoare dimensiunile încăperii, să ciocănească pereţii dacă nu sună a gol şi să examineze înălţimea zidului de la fereastră spre sol, deoarece toate acestea le făcuse încă cu mult înainte.

Moraru ar fi putut să-şi pună întrebarea: „Ce a căutat individul? Care a fost mobilul tentativei sale?"

Ar fi fost însă o întrebare inutilă. Era limpede ce căutase intrusul: faptul că avea asupra sa „gura de lup" dovedea cu prisosinţă că nu venise nici să fure vreo scrumieră şi nici să ceară autografe pe un album de suveniruri. Venise să spargă safeul. Iar în safe căuta planurile noului avion. Il atrăsese „Ro-11" şi plătise curiozitatea.

Căpitanul Moraru ar fi putut să se arate nedumerit asupra pricinii misterioasei morţi a musafirului nepoftit din anticamera colonelului. Dar şi în privinţa acestui capitol, Moraru ştia mult mai multe decît se putea constata la prima vedere. E drept că arma de care se folosise individul fusese pulverizată de explozie, şi nu putură fi găsite decît bucăţi din ea, înfipte în pereţi şi în covorul de pe parchet. Calibrul glonţului, de asemenea, abia urma să fie identificat. Totuşi rana explica îndeajuns enigma: pistolul fusese în realitate o maşină infernală. Glonţul nu ieşise prin gura ţevii, ci prin spate, înspre trăgător. Pesemne organizatorii atentatului nu prea aveau încredere în agentul lor. Şi, atunci, şi-au făcut următoarea socoteală: să-l înarmeze cu pistolul bumerang; dacă acţiunea va reuşi, totul va fi în regulă, iar dacă nu va reuşi, el va folosi pistolul, se va auto-

extermina, fără să vrea, și va duce în mormînt taina sa. Principiul potrivit căruia „numai morții tac din gură" era în mare cinste la vechii pirați și, după cum se vede, și la pirații din zilele noastre.

Moraru nu numai că își dădu repede seama despre acestea, dar le și explică în amănunțime și cu o ciudată limbuție celor de față, ba chiar și altor persoane care se nimeriseră prin comandament la acea oră și care auziseră despre incident.

Unora acest lucru li se păru condamnabil:

— Tovarășul acesta e cam palavragiu, lipsit de vigilență.

Moraru, însă, părea că nu se sinchisește de nimic și nu urmărește decît să-și creeze o aureolă, făcînd paradă de perspicacitatea sa.

Nimeni însă nu bănui că Moraru se preface înadins a fi gură-cască; nimeni nu bănuia că el urmărește un scop știut doar de dînsul prin colportarea știrii despre cele întîmplate lui Zamfir.

Intr-adevăr, Moraru urmărea un țel misterios. De fapt, el pusese ochii pe Zamfir chiar din momentul cînd acesta se prezentase spre angajare. De aceea își propusese să-l studieze pe nesimțite. La început, bănuise că datele personale cunoscute de serviciul de cadre privind pe noul angajat al zețăriei — Zamfir Radu — erau false.

Dar bănuiala nu se adeveri. Temerile sale asupra identității lui Zamfir s-au dovedit neîntemeiate: Zamfir își declarase identitatea reală, ca orice om cinstit. In schimb, Moraru află că, în atelier, Zamfir răspîndise despre persoana sa amănunte din cele mai fantastice, chiar contradictorii — unii îl știau căsătorit, cu cinci copii, alții că e văduv și fără copii, unii îl știau fost violonist, alții tipograf din tată în fiu. Aceasta putea să însemne că in confidențele sale cu colegii de atelier Zamfir inventa sub inspirația nestabilă a sîngelui de prună. Totuși, aceasta mai putea însemna și altceva. De aceea, Moraru își urmă mai departe investigațiile. Faptul că la cadre Zamfir își declarase datele și adresa reală ii ușură misiunea. El putu să-i afle nu prea greu obiceiurile, tabieturile, cercul de cunoștințe de la „Athenée-Brădet" și celelalte. Dar toate acestea nu întemeiau presupunerea că omul ar putea fi acuzat de legături necurate. Nu exista absolut nimic compromițător.

Așa stînd lucrurile, căpitanul Moraru fusese cît pe ce să-l lase in pace. Totuși hotărîse să mai incerce o verificare: să stea de vorbă cu prietenii de chef ai lui Zamfir.

Zis și făcut. Își puse haine civile și se duse la bufetul „Brădet". Știa că la acea oră Zamfir e la atelier, deci nu-l putea stingheri in acțiunea sa. Zări pe convivii lui Zamfir stînd la o masă mai in fund. Nici unul dintre ei nu-l cunoștea. Moraru comandă o friptură și in așteptare se prefăcu a dezlega cuvinte încrucișate. Intre timp însă, observa atent cele ce se petreceau în jur, pîndind un prilej să intre în vorbă cu oamenii care-l interesau, fără a le trezi bănuieli. Nu trebui să aștepte mult, și treaba nu fu cîtuși de puțin complicată: bețivii reușiseră să se încălzească și nu erau deloc distanți. Unuia dintre ei ii căzu pe jos șapca și tot el, fără să simtă, o călca in picioare. Moraru, curtenitor, ii atrase atenția. Cetățeanul se arătă de o

recunoştinţă agasantă, specifică stării in care se afla după al cincelea păhărel. De aici şi pînă la invitaţia de a uni mesele era doar un singur pas. Acest pas fu făcut, şi Moraru primi fără codeală. Nu refuză nici ţoiul de ţuică. La inceput, ţinînd seamă de noul lor oaspe, ei făcură o demonstraţie de inalte maniere, concentrîndu-şi discuţia asupra rarităţii oamenilor politicoşi in general şi a rarităţii unor oameni ca Moraru în special. Beţivii sint însă foarte rar ipocriţi, de aceea discuţia se încălzi, reveni la sfera ce le era cea mai familiară: anecdote fără perdea, inţepături reciproce tot aşa şi exprimate in cel mai autentic limbaj de tavernă. Se succedară apoi amintiri de la diferite crame... Moraru ascultă un timp, dar, pe nesimţite, se strădui să aducă vorba despre Zamfir. Le spuse că-i vedea mereu împreună cu un bărbat... (aici descrise semnalmentele lui Zamfir) şi, că de la o vreme, personajul absentează. Ei se grăbiră să-l informeze că acesta e de la o vreme foarte ocupat. Cu ce? Asta nu ştiau prea sigur. Unul afirmă chiar că Zamfir a murit. Era gata să jure că l-a şi văzut cu propriii ochi mort, sub masă, într-o circiumă din Tei. Dar ceilalţi tăbărîră asupra lui, făcîndu-l „mincinos scîrbos" şi jurînd solemn că lui Zamfir nu i se poate trage moartea din beţie, ci, cel mult, din sete. Şi cum Zamfir bea in continuare, inseamnă că trăieşte. Prin această profundă meditaţie, statornicii clienţi ai „Brădet"-ului au dezvoltat pe o nouă treaptă faimoasa sentinţă a lui Descartes [1]: „Cogito — ergo sum", adică „Cuget — deci exist". Dar dînşii nu-şi dădură seama de performanţa filozofică realizată şi, in consecinţă, nu cerură nici glorie şi nici drepturi de autor. Moraru, la rindul lui, n-avu chef să-i iniţieze în tainele gîndirii carteslene, deoarece il preocupa altceva in acel moment. Moraru căuta să-i tragă de limbă, să afle ceva nou despre Zamfir. Dar beţivii băteau apa-n piuă. Tocmai cînd incepuse să-şi piardă răbdarea, îşi văzu eforturile, pe neaşteptate, răsplătite. Unul dintre comeseni îşi exprimă indignarea că Zamfir ii lipseşte de societatea lui din motive meschine: „Se fereşte de noi — ii reproşă el în contumacie — fiindcă a intrat în parale". Acest amănunt îl făcu pe Moraru să-şi înzecească atenţia. Astfel află el că sumele de care dispunea in ultimele zile Zamfir erau neobişnuite înainte la el. De unde le avea, asta nu se ştia. Zamfir nu voia să-şi divulge taina, iar prietenii săi — intr-o oarecare măsură — ii înţelegeau discreţia: ştiau şi ei că atunci cind eşti ambulant şi dai peste un client generos, cauţi să-l păstrezi ca să nu ţi-l fure alţii. Ei îşi aduceau însă aminte că intr-o seară, fiind foarte afumat, Zamfir incepuse să bolborosească ceva. La un moment dat, vorbele-i deveniră mai clare. Zamfir repeta monoton, de parcă ar fi vrut să memoreze, următoarele cuvinte:

— Ionescu-Petrescu 18 D

Comesenii bănuiră imediat că e vorba de faimosul client generos al lui Zamfir, însă n-aveau de gind să i-l răpească. Astfel chestiunea rămăsese uitată. Aflind acestea, căpitanului Moraru nici nu-i trebui mai mult. Mintea-i lucra cu febrilitate.

---

[1] René Descartes (1596—1650), filozof francez.

„S-ar putea — își spunea el — ca totul să fie o pălăvrăgeală goală, de bețivani. Dar nu-i exclus ca cele spuse de ei să mă pună pe pista cea bună. Dar să le iau la rind, sistematic. Așa: în primul rind banii. Zamfir își sporise brusc veniturile. Leafă nu luase încă. Deci banii i-a luat de la «ei». Bun. Mai departe. Avem: «Ionescu-Petrescu». Și mai avem și o cifră, mai bine zis un monom: «18 D». Asta poate să insemne că misteriosul generos se cheamă Ion Petrescu, ori Petre Ionescu, ori Ionescu de pe strada Petrescu, ori Petrescu de pe strada Ionescu. Poate insă să nu insemne absolut nimic decit trăncăneala cea mai prostească și cea mai abjectă din lume! Limpede, nu? Grozav de limpede!"

Intors in biroul său, Moraru scoase dintr-un raft ghidul străzilor din București și căută strada Ionescu. Altă surpriză il aștepta: acest nume îl purtau nu mai puțin de 24 de străzi împrăștiate in toate raioanele capitalei. Ele eternizau memoria unor Ionești civili, dar mai ales dovedeau că Ioneștii au o pasiune veche pentru militărie, ceea ce ne-a făcut să avem in București o stradă soldat Ionescu Horia, alta — caporal Ionescu David, apoi sergent Ionescu Ilie, plutonier Ionescu Petre, sublocotenent Ionescu Gh. și tot așa din ce în ce mai sus pe ierarhia militară pînă la locotenent-colonel Ionescu Paul. Cu răutăcioasă bucurie, căpitanul Moraru constată că ierarhia militară a străzilor Ionescu nu depășește treapta coloneilor. Stăpinit de același simțămînt, intoarse filele ghidului la pagina unde era strada Petrescu Cu bucurie luă cunoștință aici că Petreștii, mai modești, n-au gratificat cu numele lor decit șapte străzi. Și pe deasupra, unul dintre ei — Zaharia Petrescu — era și general.

Fiindcă străzile cu numele Petrescu erau mai puține, Moraru se hotări să-și înceapă investigațiile de la varianta că persoana de la care primise Zamfir bani ar fi fost un Ionescu de pe una din străzile Petrescu, locuind la numărul 18 D. Fără să mai zăbovească, ii încredință această misiune unui subaltern, care porni imediat la fața locului. Din păcate, însă, pe Moraru il aștepta o nouă și neplăcută surpriză: nici una din aceste străzi n-avea numărul 18 D. Fără să se descurajeze, ordonă subalternului să verifice și cealaltă variantă. Dar nici străzile Ioneștilor n-aveau numărul căutat. Dezolat, Moraru era gata să abandoneze dezlegarea acestei șarade, cind își aduse aminte că există o stradă Petrescu — mai precis: Petrescu XI — și in cartierul Pantelimon. Cindva, în prima tinerețe, Moraru își avusese acolo romanul său: îndrăgise o fată care locuia acolo. Moraru se grăbi să ajungă la fața locului. Dar încă o surpriză il aștepta: nu o stradă Petrescu, ci mai mult de zece purtau același nume, numerotate cu cifre romane, ca la capetele incoronate: Petrescu I, Petrescu II ș.a.m.d. Iar numărul fatidic — 18 D — figura nu pe una, ci pe trei dintre străzi. După ce străbătu in goană toate străzile și constată aceasta, rămase amețit de căldură, osteneală și uimire. Totuși, motiv de supărare n-avea. Dimpotrivă. Deci, după ce răsuflă puțin, se duse la circumscripția de miliție să se intereseze cine sint locatarii celor trei case cu numărul 18 D. Intr-adevăr, unul dintre ei era Ionescu. E inu-

til să încercăm a ghici bucuria lui Moraru cind ajunse în posesia acestei informaţii. Îi venea să-l sărute de bucurie pe sergentul-major, care, rămas singur în sediu să înfrunte canicula amiezii de vară, se grăbi îndatoritor să-i dea informaţiile cerute. Şi încă ce informaţii preţioase!

Reintors în biroul său de la comandament, recapitulă datele culese şi luă măsuri. In primul rînd îl puse sub supraveghere pe Zamfir. În al doilea rînd, ordonă să fie observată căsuţa de pe strada Petrescu.

Timp de citeva zile nu se întîmplă nimic. Apoi, i se aduse la cunoştinţă că Zamfir s-a prezentat la raport la colonelul Tomeanu. Aflînd despre aceasta, Moraru îşi ascuţi atenţia şi ordonă să fie accentuată paza instituită atit asupra acestuia cit şi a lui Ionescu. Într-adevăr, în aceeaşi zi, primi raportul că Zamfir apăruse pe strada Petrescu, intrase în casa cunoscută, unde zăbovise cam o jumătate de oră.

Din acel moment Moraru intră el însuşi, direct, în acţiune. Cînd Zamfir ieşi din atelier şi se îndreptă, sub protecţia întunericului, spre cabinetul comandantului, îl arestă. Zamfir fusese luat complet prin surprindere, astfel încît nu avusese timp să opună nici un fel de rezistenţă.

Aceasta însă nu era totul. Planul lui Moraru era mult mai complex. El voia ca spionii să nu afle de arestare, să nu se alarmeze, să creadă că Zamfir şi-a dus taina in mormint. Astfel, Moraru voia să-i lase să-şi urmeze liniştit planurile, să-i atragă in cursă şi să prindă întreaga reţea. Cu ajutorul involuntar al lui Ionescu, căpitanul Moraru era încredinţat că va da de urma lui Senior şi a lui Mefisto.

Iată de ce înscenase Moraru falsa ucidere a lui Zamfir şi făcu in aşa fel încît ştirea celor petrecute în cabinetul colonelului să se împrăştie. Era sigur că spionii dau tîrcoale, că vor afla despre moartea lui Zamfir şi astfel vor cădea in propria lor capcană.

Bineinţeles, in acest timp, Zamfir stătea liniştit la arest. Rolul „victimei" fusese jucat cu multă măiestrie de către un subordonat al lui Moraru, care, totuşi, nu făcuse niciodată pînă atunci teatru. Simularea dramei din anticamera colonelului reuşise de minune.

(Continuare în numărul viitor)

2012

CLUB

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare

&

editor

Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

Pentru a vă asigura primirea regulată a revistei „Știință și Tehnică" și a colecției „Povestiri științifico-fantastice" în perioada concediilor de odihnă și a vacanței de vară, prelungiți-vă abonamentele din timp.

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservire în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

Prețul abonamentelor la colecție:

3 luni	9 lei
6 luni	18 lei
1 an	36 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU